

Potentialet til at skabe de nødvendige forandringer af Europa, som vi i hvert fald øjnede med det franske og hollandske nej i foråret 2005, synes imidlertid desværre nu at være tabt i svinget. Den 29. maj sidste år forkastede et stort flertal i Frankrig og et par dage senere Holland forfatningen med krav om mere social beskyttelse, ret til velfærd og et opgør med EU's arbejdsløshedsskabende økonomiske politik. Det er krav, som Enhedslisten og desuden millioner af andre venstreorienterede europæere også stiller.

Det seneste år har vi set flere og flere mennesker protestere mod den herskende nyliberalistiske ideologi, mod nedskæringer i offentlige serviceydelser og mod forringelser af hårdt tilkæmpede sociale standarder. Flere og flere ønsker et opgør med militær oprustning og med militarisering og et opgør med fortsatte miljødelagelser og fattigdom, og samtidig har vi set voksende protester mod centralisering, lukkethed, afdemokratisering og markedsførelse i EU.

For Enhedslisten er det opgør, vi ønsker med EU, et politisk opgør – et opgør, der for os at se skal bygge på både en modstand mod det liberalistiske og militaristiske fundament og et opgør med det indskrænkede demokrati og det demokratiske underskud i EU.

Vores kamp er faktisk positiv, for den er hverken vendt mod andre kulturer og traditioner eller mod grænseoverskridende samarbejde. Vi tager ubetinget afstand fra de traditionelle nationalister, som vi f.eks. ser i Dansk Folkeparti, men vi tager lige så stærkt afstand fra de nye nationalister, euronationalisterne, der ønsker et stærkt EU for at konkurrere med Kina, USA og Japan. Fællesnævneren for vores tilgang til denne diskussion er kritikken af kapitalismen og kampen for en udvidelse af alle menneskers rettigheder. Det er ikke kamp mod udenlandske arbejdere eller forsvar for egne privilegier og en ret til uhæmmet forbrug af klodens begrænsede ressourcer.

Vi ønsker os et Europa – og når jeg siger Europa, mener jeg *hele* Europa, for der er mange flere lande i Europa end de, der er med i EU – der bevæger sig bort fra den nyliberalistiske kurs og i stedet skaber et socialt Europa. Et Europa, hvor beskæftigelse, demokrati, bæredygtighed, social retfærdighed, lighed for alle, miljøbeskyttelse og fred er i højsædet; et Europa, som bygger på solidaritet mellem mennesker og folkeslag, også uden for Europa. Men det kræver en hel række forandringer af det EU, vi ser i dag.

Magten er gennem EU's levetid desværre blevet mere og mere centraliseret. Der findes ikke en egentlig kompetencefordeling mellem det nationale og EU-niveauet, og ikke engang forfatningen styrkede de nationale parlamenter og borgernes mulighed for indflydelse. Tværtimod gik EU-forfatningen netop ud på, at der skulle overføres endnu mere magt fra de nationale parlamenter til EU. Man ville fjerne endnu mere magt fra almindelige mennesker, fagforeninger og græsrodsbevægelser til de lukkede korridorer nede i Bruxelles, hvor det er de store selskaber og deres lobbygrupper, der sætter dagsordenen.

Det var en af grundene til, at Enhedslisten anbefalede et nej til EU-forfatningen – et nej, som vi desværre ikke fik lov til at manifestere. Afstemningen blev aflyst, og det var der for så vidt mening i, for EU-forfatningen var jo allerede død. Men i den sammenhæng er det jo absurd, at et flertal af partier her i Folketinget ikke kan bakke op, at hvis der skal vedtages en ny traktat, skal den selvfølgelig vedtages ved en folkeafstemning. Det er ærgerligt, at alle partier lige fra SF, Socialdemokraterne, De Radikale, Venstre og til De Konservative ikke kan se, at det helt soleklart er fornuftigt.

Truslen mod demokratiet kommer fra den centralisering af de politiske beslutningsprocesser, der finder sted hver dag i EU, men den kommer også via en fastlåsning af en nyliberalistisk politisk kurs, hvor markedsførelse og liberaliseringer flytter magten til beslutningsfora, hvor vi som borgere ikke kan deltage i beslutningerne eller stille beslutningstagerne til ansvar.

EU's traktat er ikke en central ramme om det politiske samarbejde. På den politiske kampplads, som EU er, er der som udgangspunkt allerede en på sejrsskamlen, nemlig præmissen om, at markedskræfternes frigørelse og liberalisering er det princip, som skal gælde forud for alle andre principper.

Kl. 17.05

Vi har set det ved, at der er en lang række kemikalier, som vi ikke må forbyde i Danmark, fordi det ville være en konkurrenceforvridende foranstaltning, hvis vi f.eks. forbød ftalater i legetøj til børn, og vi har set, at vi ikke må forbyde de såkaldte fytosteroler, som er kolesterolnedsættende medicin, i rugbrød. Det danske Folketing er enigt om, at vi ikke vil have den slags medicin i rugbrød, men EU siger, at vi skal tillade det. På den måde vil EU tvinge Folketinget til at tillade den slags ting, og desværre ser et fler-